

Marijke Brouwer • 16 december 2022, 18:50

Bron: <https://lc.nl/meer/leven/Hoi-ik-ben-Tjarda-en-ik-ben-bijna-blind-28072256.html>

Hoi, ik ben Tjarda en ik ben bijna blind. Zo begint elk Tiktok-filmpje van blindfluencer en VVD-raadslid Tjarda Struik, dochter van conservenfabrikant Struik. Ze heeft meer in haar mars: ze wil burgemeester worden. Als het even kan van Groningen.

Een veeg mascara kan ze zien. Of beter: die voelt ze ook. Aan foundation waagt ze zich niet meer, dat kost haar zeeën van tijd. Voor ze het weet, heeft ze de verkeerde kleur te pakken en loopt ze rond met een oneffen gezicht.

Tjarda Struik (36) is bijna blind. Haar zicht is voor 95 procent weg.

Ze gaat elke dag picobello de deur uit. Geroutineerd en razendsnel heeft ze zich opgemaakt. „Voor de vorm sta ik dan voor de spiegel”, zegt ze. „Automatisch en op gevoel doe ik mijn make up. En heel geconcentreerd.”

Hoe vaak haar is gevraagd hoe ze er zo tot in de puntjes verzorgd uit ziet, terwijl ze nauwelijks kan zien? Ze blijft het precieze antwoord schuldig. „Dat vragen ze elke keer. Vooral meisjes en inmiddels ook jongens.”

Ze, dat zijn haar 150.000 volgers op Instagram en TikTok. Struik maakt drie keer week een filmpje van zichzelf, dat steevast begint met: Hoi, ik ben Tjarda en ik ben bijna blind. Ze neemt haar kijkers mee in haar leven, laat zien hoe ze op de tast een trap beklimt, haar kleren kiest, voetbalt, skateboardt, paard rijdt, boodschappen doet, alles - en met de nodige zelfspot.

En ze, dat zijn ook de mensen die ze in haar dagelijks leven ontmoet en die haar bestoken met impertinente vragen. „Ze vragen of m’n man en onze kinderen ook blind zijn, of ze zeggen tamelijk rechtstreeks dat ik ze aan moet kijken, omdat ik langs ze heen kijk en omdat mijn ogen draaien. En mensen zitten vol aannames: ze gaan ervan uit dat je leven ophoudt als je niks ziet. ‘Wat doe je dan de hele dag?’ vragen ze me. Ik zwaai de kinderen uit en ga in bed liggen, zeg ik dan. Hahaha.”

Tjarda Struik

Tjarda Struik (Putten, 1986) studeerde psychologie in Groningen. Is bekend van TikTok waar ze als Blindfluencer filmpjes vol zelfspot plaatst over hoe ze bijna blind door het leven gaat. Is een telg van het familiebedrijf Struik (Het is Struik wat ik gebruik), getrouwd met Sander, samen hebben ze twee kinderen van 3 en 5 jaar. Woont in Den Dolder, werkt als programmamanager bij het Bartiméus Fonds en is daarnaast gemeenteraadslid voor de VVD en spreker en adviseur op het gebied van inclusie. Wil burgemeester worden.

Oogziekte

Tjarda Struik is geboren in Putten op de Veluwe, waar ze opgroeit met haar zus en twee halfzussen in een huis op een erf vol dieren. „Ik reed paard, we hadden schapen, koeien, kippen. Het was een halve boerderij.” Haar vader is directeur van conservenfabriek Struik.

Ze wilde als kind dierenarts worden, maar al jong wist ze dat dat onmogelijk was met haar ogen. Ze moet een jaar of 6 geweest zijn toen haar oogziekte zich openbaarde. Ze herinnert zich dat ze in groep drie zat en de letters op het schoolbord niet goed kon zien. „Ik deed m’n handen als een verrekijertje voor m’n ogen.”

En er was een moment dat haar vader naar de zaak ging en haar gedag zwaaide. Tjarda zwaaide niet terug.

Haar ouders dachten even dat ze misschien in zichzelf gekeerd was, maar na het bezoek aan de schoolarts en de oogarts bleek dat ze een progressieve oogziekte had: macula degeneratie.

„Je zicht gaat heel langzaam achteruit. Je past je aan. Ik was er niet mee bezig, mijn ouders wel”, zegt Struik.

De hinder kwam later, toen ze ouder werd en ze pijnlijk ervoer dat haar ziekte een lange weg van afscheid nemen was. Haar vrienden haalden hun rijbewijs en gingen autorijden. Zij niet. Ze las altijd graag, totdat de boeken met grote letters onleesbaar voor haar werden. Ze ging volkomen zelfstandig door het leven, ook 's nachts. Nu ziet ze niets meer in het donker en kan ze niet meer in haar eentje in het donker op pad.

Of fietsen. Nog zoiets.

Ze weet nog dat ze psychologie in Groningen studeerde en daar alles op de fiets deed. Dat ze op haar 26ste verhuisde naar Amsterdam waar fietsen met 5 procent zicht onmogelijk bleek omdat ze de stad nooit als ziende had gekend, omdat het er veel drukker was, veel gevaarlijker ook.

Hoe heb je Groningen ervaren?

„Als heel fijn. Groningen is mijn favoriete stad, ik zou er zo willen wonen. Je kunt alles er lopend doen, alles is bereikbaar. Het is een stad, maar het voelt als een dorp en de mentaliteit is ook prettig: direct en afwachtend tegelijk. No nonsens. Ik ken Groningen al mijn hele leven, want mijn grootouders wonen in Haren, mijn moeder komt daar vandaan.”

Wat zijn plekken in Groningen die je dierbaar zijn?

„Ik woonde aan de Grote Kruisstraat, bij het Noorderplantsoen en naast Lambik, dat leuke eetcaféetje. Ik kwam graag in De Pintelier, de Blauwe Engel en de kroegen in de Poelestraat. En ik was veel bij Vindicat.”

Waarom werd je lid van Vindicat?

„Ik kende niemand toen ik in Groningen ging studeren en via via had ik gehoord dat Vindicat leuk was. En ik vond het ook leuk. En interessant. Maar Stadgers veroordeelden mij direct als ze hoorden dat ik lid was van Vindicat. Ik was vrijwilliger bij Humanitas en ik heb geleerd om mensen die ik bezocht niet te vertellen dat ik bij Vindicat zat.”

Wat vind je ervan dat Vindicat niet altijd even positief uit de verf komt?

„Dat snap ik wel, dat zit 'm bijvoorbeeld in de ontgroening. Het is ook zuur dat je een eenheid wordt omdat ouderejaars je de grond intrappen. In het leger heb je ook dat soort rituelen, maar ik denk dat het concept van ontgroening eindig is. Dat past niet meer in onze samenleving, want de jongste generatie is groot voorstander van diversiteit en gelijkheid. Voor mezelf gold: ik heb die keuze voor Vindicat gemaakt, ik nam de ontgroening voor lief en ik heb er vrienden voor het leven gemaakt.”

Au pair

Na haar studie sociale psychologie werd ze programmamanager bij het Bartiméus Fonds dat er naar streeft dat slechtiende of blinde mensen het leven kunnen leiden dat bij hen past. Ze werkt daar 32 uur.

Ondertussen is ze daarnaast spreker namens haar bedrijf Inclusie, heeft ze samen met haar man Frans een dochter (5) en zoon (3) en is ze in Zeist gemeenteraadslid voor de VVD. Thuis hebben ze een au pair om alles op rolletjes te laten lopen. „Ik kan de kinderen niet naar school brengen en niet naar vriendjes en vriendinnetjes”, zegt Struik, haast verontschuldigend. Zelf is ze ook groot is geworden met een au pair.

Je zei dat de jongste generatie houdt van diversiteit en niet van de hiërarchie van Vindicat. Geldt dat niet ook voor de VVD?

„De VVD is een doenerspartij: eerst zelf fixen en als het niet lukt, komt de overheid kijken. Ik denk dat de VVD nu even de afgrond in gaat, we krijgen een knauw omdat we landelijk al zo lang aan het roer staan.”

Of gaat die nieuwe generatie de VVD van binnenuit veranderen?

„Ja, ik doe dat al. Ik vind duurzaamheid belangrijk en ik denk dat het belangrijk is de markt te stimuleren duurzaamheid op te pakken. Je kunt het milieu best bekijken met een liberale bril. Zo ben ik groot voorstander van de vervuiler betaalt.”

Wat doe je zelf voor een beter milieu?

„We hebben zonnepanelen, we eten vegetarisch, we hebben een elektrische auto, ik koop minder spullen. Ik geloof dat verandering begint bij jezelf.”

Gaat de aarde het redden, denk je?

„Dat weet ik niet. Ik vind dat ieder z’n eigen verantwoordelijkheid heeft en z’n steentje moet bijdragen. En niet moet schreeuwen dat de overheid het moet doen.”

Achteraf hoorde ze van haar vrienden in Groningen dat die hun hart wel eens vasthielden als ze haar door de stad zagen fietsen. Ze stak overal over, baande zich een weg door het verkeer op basis van geluid en van bewegingen die ze vaag waarnam. Het ging ook wel eens mis. Dan knalde ze met haar fiets tegen een auto. „Ik denk dat het risicovol was, maar anders kwam ik nergens. Dan kon ik net zo goed thuis blijven.”

Struik wil niet thuis blijven, ze heeft een missie, ze wil de samenleving laten zien dat ze met haar beperkte zicht meetelt. „Ik heb na mijn studie 9 maanden in een revalidatietraject gezeten om te leren omgaan met mijn visuele beperking. Niet alleen fysiek, maar ook mentaal, want ik voelde me minder waard en wilde een gewoon leven hebben.”

Ze zegt: ik heb een droom. Burgemeester worden.

Die droom heeft ze omdat ze meent dat in de functie van burgemeester alles samen komt. „Je bent aan zet als er iets te vieren valt, maar ook tijdens crises. Het is een dynamische baan met heel verschillende taken waarbij je ervoor moet zorgen dat de mensen om je heen goed functioneren.” En ze vindt het de hoogste tijd dat burgemeestersposten niet alleen zijn weggelegd voor witte mannen en vrouwen. „Ik vind het belangrijk dat er diversiteit komt op zichtbare plekken. Het moet geen eenheidsworst zijn. Ik kan omdat ik bijna blind ben iets anders dan zienden. Ik proef de sfeer waardoor ik heel andere dingen uit bijeenkomsten haal. Ik kan mensen goed aanvoelen, heb een sociale antenne omdat ik anders tegen een figuurlijke muur zou lopen.”

Zou je burgemeester van Groningen willen worden?

„Dat zou ik cool vinden.”

Wat mis je het meest denk je, vanwege je bijna blindheid?

„De gezichtsuitdrukkingen van mijn kinderen en mijn man. Ik heb geen idee. En praktisch mis ik van alles: niks is vanzelfsprekend. M’n mail doen alleen al. En wat wilde ik graag zelf de auto kunnen pakken. Ik moet altijd op anderen varen. Vanochtend heeft mijn man me naar m’n werk gebracht, dan ben ik er in 10 minuten in plaats van de 3 kwartier met het openbaar vervoer. Dan denk ik heus: fuck, ik wil ook een auto. Die boosheid drijft me, maar ik zou het liefst morgen willen zien, zeker weten. M’n kinderen als eerst.”